

מכתב המעט ושיפוט

1 א. בקרת המעט מספר 66 בצבת יש, כאשר המעט באופן סגור צורה
 (העיקר בשמירת האמנה) הסינופטים) אולם ישנם מט' שונים ביניהם, יש
 אולם את המעט מספר 66 היה צריכים כושר "ראשי הענינים, הקנינים והסופרים"
 אחרים אתו ומא מופה זה בית הדין. גם לפי האמנה הסינופטים (שתי, מרנס
 וקרקס). לעומת זאת אצל יומן (2) מרנס יודים שאחרים אתו (נתים וכו')
 וניתן העבר הוות'. (גם המעט שיומן לא מצדו כל "סנהדרין" אני משמרת
 שהאמנה הסינופטים מרנסים "סנהדרין" שאחר אולי, בקצב לעט של פאוס
 אק אז זה כהמשק). (מי שמחזיק את זה יש הוות' יודיה איט קרית שמסמן
 את את יש ד' שיקרה). כאחר, יש מופה זה בית הדין ומכאן נחלקים האמנה הסינופטים
 אולם מה קרה למ. "מתי ומרנס הסנהדרין מקהלים עם מעט (גם דג' שקרה, לפי
 וקרקס אין ממש מעט. יש מופה בבית הדין ואחר מן בקרו הוות' רק מופה
 זה מקום שקראו "סנהדרין" אק אין הטונה ידוע הסנהדרין שלפס אתו. הדין
 חקר אולי (מא מעט של סנהדרין). לפי יומן גם כן אין מעט כלל ורק הדין
 חקר. לפי האמנה הסינופטים יומן מרנס 2 ומשמות: 1) שישות-הוות'
 און אמות טק הדינים. 2) ידועה זה לא נאמר במפורש אק הוות' מתקין
 זה חוקן הוות' ואחר שיבנה אתו 3 ימים. (אצל יומן ד' ימנה רק המשנה
 זה משיותר. לפי פראוס הוות' מרנס רק במשיות (שתי) רק במשנה 21
 ארומים ענין - משיות משנה חש לפיזה מסר הדין וקראת תגר זה
 אמות הקיסר הוות'. לפי וקרקס הוות' מרנס בקול במסרת הוות' של בית
 מס קיסר. לפי ס אומרת האמנה הסינופטים פראוס אמרה 2) והדין אולי אמות.
 (לפי יומן הוות' מרנס יודים אשפ' לפי המעט אק הם ענינים שאין להם
 סמכות לבון דיני (שלוח). פראוס מאפשר יודים לבחור הוות' אומר את
 יש און את בר אומן (שמעורר פמות שפית, אולי הוות' קראי) משום שזה
 היה נקרא לבחור אחר אומן ביום זה. הדין אומן שבר אומן ישורד. (לפי ^{מרנס}
 הוות' מרנס לבחור את יש). הדין הוות' מופה את יש אומר. הוות' נצב
 ומעט ראש נחנה שלט "מקם הדינים".

ה' השפיע אינו נחשב את בני המין הפסי הירחי כפי שהיה מורגו
הפירות הללו: ראשית יבדו שרין אצל מורגו הפונה עמית ויש צורך
ל 2 צדים. לפי הדת והמשלה ישו מורה המשיח'ו ואצל יומן וקדוס ככל
הוא מוכנים צדים. שנית היבדו שרין צדים בני נפשות ספירה וכו' היו"כ. וכן
היונו שמורגין בנו את ישו למרות ספירה אצל הסדר פסח (ואילן היינו'
הפעם את סתים סדרם היה כבי ג' 1908).
המק אסון מכך מס' חקירת אשתיבות:
הלאו מורגו ספרתי-מקמי אשר אינו אלה בקרה אצל ס' המשיחית השפיע
אין ככל לא היה (כפי שסדר פסוק) הקודים הסימו שמסנרופין שספר אור
ס' להצדים את אחרות הירחיים שפסח אורו כטובת רשעי שרים. רק האחריות ישורה ירלמית יורה.
א יתכן ומקורה של ישו הסנרופין אצל שספר אור (כפי שמדובר הדלת והפונה
אצל ז' 1908 ז' 1909) המוכפיר צ' 1908 פפירם כפפה/מרגו ומכופר דפנה עמית.
ההנחיות היינו/חפשי/סאווסר ז' 1908
ה' הנחיות יאנו כמובן עלו הונח מכך שמסנרופין מונחתי, כיון שספרה
הת' יאנו המשיחית ז' 1908 מותק שפחה ציורת ישו ושרון אשתיבות.
המשק ספר 2 הכא

הוא מתקשר ממשתי הדת וההנהגה שטרנסים בעינו כמאמץ
היום כן מוכר וזה המשיחית. לפיה היה אצל ס' 1908 המסנרופין אצל הם
היא שפכו את ישו, אצל ז' 1908 "משלכ צה" מפני שפחה אשתיבות וחומים
המו אור דר' 1908 ס. המ וצדים אשתיבות ישו הנה עלו שרין מומחיים
והשפיע. על הספר מורגו הסנרופין עלו אשתיבות הסדר-זאת כפי שהפך את ישו.
המשיחית משלכ על הדפנה, אצל ישו אינו ממשתי פפירה ומורה המשיחיתו.
הנהגה קורה אור בקצו כאות צד על כפי סוי שיתוף פפחה וכו' ישו אור
המורגו (המומחיים), שהי אינו מוכ אשתיבות את אשתיבות על שרין. כ מוסר כהן
היה זה יבדו על תנח' על שחרר אשתיבות עלמנו ז' 1908 הוא ממשתי פפירה על.
המשק ספר 2 הכא

ה'. פוסר ~~ז' 1908~~ אור כ' לא היה שום כניס של סנרופין בענין של ישו. הירחיים
שפחה קצו הם הדתים כפפה והם כמו מומחיים ספירת הנהג' יש אצל
הינו המשיחית מפני שהיו מתקבו על אחרת הדות, פפחה מקום פפחה
ושתיבות. הם מתקבים עם על חקור אורו אשתיבות נכרות. פוסר מפני
המאמו מס' הוכחות ז' 1908 שא מורגו סנרופין: ראשית אצל אקדוס אין
כניס של סנרופין. יש מן המורגו מקום שפחה ספירה עלו. שנית אצל יומן
הם כפי מורגו הסנרופין. שפחה הדלת והנהגה לאו ממשתיבות כהן

ענהבין אלא "ראשי הכתים, הצקנים והסופרים", כאשר אין כוונה בראשי
 החתון לענהבין מפני שטרם סיפור הצצה נאמר ש"הסנהבין" מנסה למנוע
 מישהו מלמנה בקרב, ומכאן - שישו היו רוצים אחר שהסנהבין הסקירה אומה דהו
 משתמשים במינוח המדויק. רבנית, היא מביא את עצמה של יוסוס
 בלצחיות מספרו "קמנויות היהודים" שמתאר כי הכתים והמלך המקורים את
 ישו לפסאוס ולא מתוארת עם שום סנהבין. ומישיהו אומר פלוסר כי האורה
 תך הסנהבין היתה מורכבת מצבוקים ופחוסים, המזה שבכורת התעשה מעמים
 רק הצבוקים ולא הפחוסים ומכאן שלא מובחר בסנהבין. וזה היה מובחר
 בסנהבין - היה מופיע גם תוקם של הפחוסים. (פלוסר המלך הואה סברית

התעשה כספר שיש בו זרין היסטורי - סיפור תמידי ישו ואומה מוכו משמר, לצחיות
 תוססה אנטי-שמיות שוחרות (כגון מספר נפואה של ישו) ^{משיח נלדיי איינשטיין}
 ה. לצחיות התמונה העלה מספריות תלך התוארת סנהבין סבת! מאון

הפקדים נרמזה (סמכות שיפט פלגית מיוחדת-נפואה שקר, ששם שלם, כה"ג, סדי נצרת.
 איסמכות מקפלות - חמדת שח י-ם והתקבם, מיניי אייניס. סמכות שלטונית-חמת
 אישור על יצאה במגמות רעות, וסמכות עקרית-זוף מתוקק בתחום התעשה, הדי
 שבכורת התעשה מתוארת סנהבין עלה תפקיד מחדר ומצומלם - היא אק
 וקן זוף שיפוט. כמו כן, לא ניתן להסיק מהכרת התעשה האם צוח זוף אזה תוק
 או קבוע (מאד שבספרות תלך מתוארת סנהבין זוף קבוע עם סדי תרים קבועי

^{הן הינה זכונה}
^{לפי המלך הדין והחוק}

התעק לה - לפי התמונה הכפלי והירושלמי בני נפשות פסקו 40 שנה טרם
 החורבן (בשנת 377). משמח, בימי ישו לסנהבין היתה סמכות לבון
 אומה זמורת. היתה להם סמכות פלגית. ב"שפירא טאן שלדו אמ"ם סיפתי
 שנהא לבין תך מסוירת ולאו צבוקא 40 שנה במצוק, ונראה כי הנוצרים
 ישאלו שמה זה הומלך א"ה להתחמק מאחריות על מות ישו (כיוון שאין זה
 היוני לפיכך שיהיה בידינו סימי ישו סמכות שיפוט בפני נפשות ולא מימשני
 צדק ^{קבוע} ישו. יותר היוני שיאמו כי לא ^{היה} לנו סמכות שלדו זוף הסדרני
 אומה זמורים ואנו התעקנו סמכות להורגו - אייני עשים זאת.

המשק (א) - כאשר מסתכלים על מופע העצמות התיזוניות, נותר שוק

מאזנת את עמדת של חיים נקן (או לפחות לא סותרת אותה). סקיסוס (היסטוריו,

אנטישמי, מאה 1 לפנה"ס) לא מצטרף לאות החיים המפורסם של ישו, אלא

רק שהחמאים הרפאו אותו לחורג. הנקס, אקסוס (סופר מלחמה, מאה 2)

מבט את יוספוס פלאביוס (ראו מתקנה) נוסח שניה מצה שנכתב עליו פליסר

ואשר לבטא את שפיר הנוסח שבו משמט פ אקסוס הוא הנכון והאוטנטי.

אם נסתו של אקסוס החיים כלל לא מצדדים. 2 עצויות אלו עלות תקנה אותה

עם התיאוריה של נקן, אשר גם לבטא אידואים כלל היה כל חלק. סתמא.

2. בני נפשות - מחוון המקורות התנ"כיים אנו למדים כי בני נפשות הם
מישראל 40 שנה טרם החורבן. מסכת סוטה? נאמר כי משמעה סנהדרין
היו סנהדרין אצל (משום שכשיחידה קיימת היא נפרדים מהחורבן ומשפחה -
ושמ"ס י"ב) מהחורבן ומשפחתו. התנאים הידועים אומר כי 40 שנה טרם
החורבן (שנה 33 צדק) פסקו בני נפשות מישראל מש"ל שהחומאים עשו
צאת. (צאת ד"ג שפרטו עלו מט' ט"ס) ל"ג שנה צדק אומר ת"ק מסויות וראו ת"ק
מביקת ויש החומאים שנה נפרטו על אחרת מהחורבן על מות יש"ל.
זמ בתנאים הכתוב נאמר ש 40 שנה טרם החורבן פסקו בני נפשות אצל
הסדרו שנה מש"ל הידועים. לפי דעת הכתוב הסנהדרין הקצרה עצמה
מחזקה לחנות משל התרבות הרוחניים (או שלא רצתה להתחייב משום
שפיר יאו י"ב) להשתטט על כמות מקרי החלחלה משל התרבותם או שמש
התרבותם לא רצתה להוציא לחורבן כ"ל הרבה יהודים. יצא שנקור מסויות
של הסנהדרין מצוי במקומה סמכה וכאשר הקצרה עצמה מש"ל - פסקו כ"ג
מסויותיה (ש"ל, שחושב שיהי' של 23 בני נפשות, גורם כי הסנהדרין
הקצרה מסויותיהם ונשאלתה - קו"ל זמ מסויותיהם של 23). דעת
ד"ג שפרטו עליו לקחת את דעת הידועים מח"ס ס' ב"ר: (1) ישנה דפוסות
מקור המצאור את המקורות בסמכותו של. ומ"ל התנאים הידועים יש"ל
בא"ל, צמח חס"י כהל שישיבו בח"ל וע"ז דעת הידועים אמורה יותר. (2) זאת
הי"ג שחומאים הפסקו מסכת ל' ות"ל התרבות הרוחניים נראה בחוק
(3) קשה לראות שהסנהדרין הקצרה עצמה, משום שברק היא נבטת משמעה
את ל' שאר מסויותיה (כמו מסכת היראה והצניעות).

ד"ג שפרטו צ"ן כי ל"ל המאמר פסקו בני נפשות על חורבן הדת בשנה 70.
ת"ל המאמר ל"ל, ישנם דפוסות של אבות הקסיה הנודים אבות ד' יהודה
הנשא ה"ו (שנה 180 מסכת צדק) שיש לו מסויות רבות ומ"ל א"ל הי"ג
למ"ל. תיאור זה לא מסתבר עם המקורות שהכאן ל"ל, א"ל ד"ג שפרטו
מ"ל כי יתק' ו' יהודה ת"ל יש"ל הישנים במסויות שלטויות של"ל נכ"ל
מה"גן היחדי או הח"ל.

צ"נ מחנות - חוק ארקדוס והנריאס משנת 398 קובע כי החוקים האוסרים
 על פופים לפי ~~החוקים~~ החוקים האוסרים (מלבד צ"נ) ^{מלבד צ"נ} אלו חוקים
 (צ"נ מחנות) שיש להם הסמכות הצבאית הם יכולים לפנות לסוכנות יחידות.
 החוקים החוקים יבצעו את כל מה שיש להם ^{החוקים החוקים יבצעו את כל מה שיש להם} להם
 להפעיל את החוקים על איש ^{מלבד צ"נ} מלבד צ"נ או שניה אחרת. ^{מלבד צ"נ} צ"נ יש להם
 * אשר ^{מלבד צ"נ} צ"נ - צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 לאחר החוקים (מלבד צ"נ) אלו סמכויות אלו נשאו ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 (משנת 132-135 לספירה) ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 מהמנדט ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 סוכנות ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 היושבים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 ואילו ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 מישראל רק בתק ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 על החוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ

* אכן - על החוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 מחנות) אכן ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 מחנות ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 שמחוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 אלה ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 רוב ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 החוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 אוקדוס ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 בספר ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 מחוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 * פרט ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ

מחוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 אלה ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 החוקים ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ
 ומתן ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ ^{מלבד צ"נ} צ"נ

במחזורי, ראונו מספר חזיקים לעומתו במחזור המסור האותה רק
מאת המים על איסור צורת הצדאות של ז"ס, והוא מס' חק כ
איסור זה ~~הוא~~ ^{הוא} ~~הוא~~ מקינות של סמכות שיפוט מקדימה.

הממים חשבו היות והיחמאים שפכו לפי פני ישמח והם חשבו שהזיים
ישנו את הפן הרחיב כפי שחשבו יראה להם לא מחמאי וצדין אתי יחשבו
שהציה הצדאות ראו מחמת הדיעה המלי שפנים שלם לפי אין תורה).

* צד שפירא - צדמא מצד החורבן ניסגה סמכות השיפוט הייחודית לבון

בפני מחונות ונותרה רק סמכות שיפוט שבסמחה, משמע - החוק של אורקוס

רק מאשר ומציג על מצב קדם, חזיק לעומתו של צד שפירא ניהל למצוא

במקום כצד אורקוס: אונוס איחודה משנת 293-צדו צו נשלח מהקיסר הומי²

איחודה הנשיאו (ה III, שנת 300 אדוק). צד זה קודם כי הסמחה של שני

אנשים אינה מספיקה כדי להסתיק פניו והפסק פניו אין כל מקל כל שזה הוא

פני קדם מיני רשמי מהנשיאו. צד זה מציג כי קדם לפניו היה מאז מצב

שיפוט של הורחות ^(הסגה) והצדו רק ~~מחמאי~~ ~~מחמאי~~ מחמאי שפירא אישור

מיני של הנשיאו - אין ומקל לפסדה. צד, שהחוק של אורקוס מציג על מצב קדים

ואינו בא לשנותו.

3. א. ארון המאמר "זיון פתחון הכס"י. מתאר את מצב המשפט שנתה
הוא בתוך המשנה והמחנה:

* מדת משפט חמית: ① מצב המשפט של המשנה - אומניסטריה שבמשה
למד הנצב החמית. ② ביצ' של הפסים (המים הקולות).

* המיוצ' פצה גם מצב שיפוט של יהודים: ① ביצ' של חמית - שם חמית
חמית חמית. ② מצב ביה' הקומנולי - מצב שמלתקת מוחמית:

I - ביצ' של התקנת היר - לבנת טובי היר שנתקלן אותה שימש גם נצינים
ולא ~~עמית~~ עמית? חמית.

II - ביצ' של אצמית קולות - סוכי היר מנין את אשר היר ע"י שיפוט.

III - ביצ' של ~~בית~~ בורח - אשים פשוטים שאינם נמנים אלו סוכי היר או
עמית. המציינים הן בורח בורח.

~~המח: יש האומרים (טמו חיות) כי לא פסלו ביצ' מסופים של חמית, אלא התה
אמית ביה' של חמית - יש לציין כי היה ביצ' מצוי (ביצ' ביה' למחמ) ^{המשפט הזה}
ומצ' מקומיים של 23 אשר אלון סוכר כי לא היו קיימים בפועל - וזה היתה היתה
נורמטיבית (אמצע) משהלך למשה) אצל העמית (מלפני מסכת סוכה) מראות
שני נפשות נישן רק אצל התנחולן~~

ב. ניתן לחשוב 2 צורות בקטיות אצות יחס של חמית לצורות של איים.

* צורה המותקנת בצורות של איים. במצב תחומן נאמר שהקב"ה יר
את המטה להג' אצ' אסור בהשגין אצל איים. אצל איים יש איש. אין אצמית
עם אי - אסור ללכת לצורות אחר, שכן נאמר "לא תעשה כן לכל אי" (למדת
שלא כחור אם אסור להצ' צורת אצות אחר או שאסור גם אם טפן ליק).
במכתבו ב' שמחול אומר ה' אצ' אסור ללכת לצורות של איים אצ'ו
אם הם פוסקים (בני ישראל) ואף בפסיקתם אין כל תקל, שהרי נאמר
"ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם" - לפי היהודים, יש משה שר
במחמ כצורות של איים ושר בצורות יהודיות. ר' טרפן אומר
בתמוז הבתי' דבר צומה - "אי אתה רש"י לביצ'ק לכן" אק הוא לא
אומר דבר לקבי התוקל. (אצ'ה, עמית של איים פסקו לפי בני ישראל מחמת
שהצבם יהודים או מפני שמקרה הפן צומה). ביה' הויג' שמור הוא
"ביצ' מכון ומחשין שמתיר בצורות אצות רק אצ'ה לפול פס' שנות

במחצית יהודית שלטת השאה מצד ים התקבלה סמכות זרה? (שהרי
 מצד אחד יצרו לבן לסי בן רוחה וחס זה אסור, ובנוסף ניתן להתנות עם אינים
 יהודים שיפוט שלא לפי בן רוחה - שהרי בני מחנות הוא בן איסמעילי).
 איננו שאין הסעיה עם הקבין אלא עם הקבין. הימים האזנים נתפסים ככאלו
 שיוקחים שוחה, יש חשש להקלות בקדים וספרו בן זכו ראויים. מסופר בתלמוד
 הבבלי על ר' טרפון ואמאי שלום שהלכו לבין אי שיצאו לו עם של בן של
 יוקח שוחה, עיניו שהם אחים והמים על הרחשה. בתורה אמרו שלום הסאה
 או מגורה והוא פסק גטווער (פי הקצרות בקות ירשת והיו מתלפפה את
 היהודי) וצאור טק ר' טרפון נמק לו חמור והבין הפק פסיקתו (מלכט מישו
 שאמר שדוא לא סאו לשנת דבר מותר ישראל). ואמרו ר' טרפון "הטעם החמור
 בקרי". צוה צדק הממשלה את העדותות עם איני האזנים. בקול, מהפסק "ואלה
 המשפטים אשר תשים לפניהם" - אומרים שיש לבטל רק הצדקות יהודיות
 לפנייהם לפני יהודים ולא לפני דויים, אפילו אם האזנים ישנים ולא יוקחים שוחה.

הניחוד חמור צמח אלו ישן צמח בהנה (מאותה התק). סמכות זרה
 סמכות של איים ~~מספיק~~ מותרות צמח של ר' אקינו ~~מספיק~~ ^{מספיק}
~~מותרות של איים~~ שרות ~~שנעלו~~ סמכות של איים וחכמים מספיקים.
 נהפך גטי שים ונחזורי צמח. משנה מסכת גיטין ר' שמעון אמר בגמ' מ'טו
 כי כאשר חכמים מתמספיקו סיינו הותר זה להם בפרו מקל אינים
 איים רפואות, אק בפנים מותרים יט התי לקבו כל השרות (קם שים וצמח).
 צמח חכמים בקים במנה הקלמה שאומרת ששרות סמכות של
 איים כלים למסד גיטי שים ונחזורי צמח, סאו קטר למותרות הבין.
 ישן 4 צמח לפטר את ^{היה שיקים} הצמח החוקות:

- 1) מנחם הדח על רב הורה אסור היורה סמכות של איים, אק בא לא
 הורה צמח קיצונית והם הותרו צמח בסוף.
- 2) רמק יאלי סאמר 2 צמח מנחמה.
- 3) האיסור על היורה סמכות של איים הוא רק על שם, ואסור החכמים
 מותר לפנייהם (כראיה - במכתבא מנחמ רק על), ואזני אפילו רק על משה
 אסור סמכות של איים יקט שאין משה מותר.
- 4) יש אבתנה בין אסור שפטה שאסורה לבין שרות שחור לבטל סמכות על

בהמשך יגנה מחוקק התחום היחשבוני אודות כוונות של ^{שטר} (כפי שנתנו)
 ע"י עדים כותמים, יש צורך הפוסקת כי כל מה שנכתיב שם כתיב חלוקה נכונה
 שקרה בזה ניסוח ~~הצדקה~~ ^{כספים} 2 עדים כותמים מחזור ואינם בקיאים בקצבקי דינו.
 לעומת זאת ר' ישמאל מתיר צאת משום עדים אינם מצטרפים את השטר
 ואף בעדוהם וזו קיים ומשום שישו מחזון ה"ן עדי מסירה (שתיים צרות
 יהיום שפני שם המסירה הקט מתכנסת) זאת עדי חתימה שאינם פתאים
 ככוונתו. בהמשך היחשבוני מסופר על שטר שיצא בקרת שאין ר' יוחנן
 (מחזורים) מסתמך על היתר התענה ופוסקו ואינו ריש עדים חסירו בטוח
 יזום חסרון כיס ישראל בהחזרת יצאו תפול צאת הפני איו"ם" (אם לא נכשר
 שטר בהחזרת של גויים שהם יש סת כפייה אפי נאיו"ם ^{ק"ם} לא יאורו אודות
 יחזיקים.)

התחום מחקרים עם כוונת המשנה שחזרה שטרות שניתן סתכאות
 על גויים (אזרחות) ומכוס אצל צרות. התחום היחשבוני אור שטר
 נטר כיוון שישנו "ק"ם" (שעבוד על ההוצאה) וצד חזק. הוצאה
 המכתיב טמך 2 הסברים: (1) מסת' צדא דמכוסתו אכא" ~~אשכח~~ ^{אשכח} סת
 השטרות שטרם - כפי שפירשנים ושתרי עדים. עדי גישה שחזרה
 אור ההיתר שטרות המשנה (עדיה טעמיהטו שאומרת שהמשנה היתה
 רק שטרות רות"ם שערכו בהוצאות על גויים (כמו שפירשנו) מחזור
 והחיים נכ"ז לא על השטר, ואין שטרות שיוצאים את החיים - שטרות קונסיטיוסיים
 (כמו גיטי שים ושפירשנו) - ה"י הם פוסקים.

ה. המאור ה"ז חמ"ם נהגים אמרה שחוקקת בהקשר את כו"פ של
 החוקקות עם חמ"ם השיפוטם כפי חוקל משפט' והצדתי. חמ"ם אינם ק"ם
 חוקקת ואחיינכות בהקרה החוקקת והם לא מציינים צדוש הצדדים את סכום
 השיפוט. יאורה המשפטים אשר רשום הצדדים" - לפי החוקים וזו לפי
 החוקים (ק"ם אם היה אין חמ"ם אלא החוק). על המשפטים נאמר "ושפלו את
 השם כפי צדתי" - ר' יהושע מפרש פ"ה זה ואמר שכן החוקים צרות עשירים (כפי
 שיהיו צדדים זמן רבון את השם כפי צדתי) ~~אחיה~~ ר' יהושע מפרש אמרה ספקות
 כלפי החוקקות יחזיקים. לעומת, ר' אלעזר אומר שחוקקת צרות עשירים אף על
 חמ"ם חמ"ם, משמע - חמ"ם נקלה יהיום החוקקות ~~אשכח~~

הנה נוספת את מחממים מקדמים את שיטת הדיוטות כשישט תקל מחממה
הנה ניתק אחר דברים (דני מחממות כמסמנה הוא דין איסטיסי אופיו
הנה הקר כמים לטעם (דנינים מחממות כל עזב נכחו על הדברים
הנה, מחממה המחמם נראית במאות 344: בתחום ההתלי נאמר שבור
הנה עליו פוראני'ג את משום שהדנינים רעים, קטסל, הפס' י'או תכיר פנים
הנה "חופנה לפס מחמה הדנינים שלא יחנה אצב קרחה, עזיר היסור, הפנס
הנה תכנות אלו, ואנשים כהלו יכרו פנים סמט' לא פסל רשעתם אלא סמט'
הנה יפעתם, רם נמנו אול' מקנה דנינים שהדמנו השוחה, ויש אחמה שליו
הנה של חמור, רם ציראו אף-עוטה אפנו-כחמה פבי שלא פכרן לקים מפניו.
הנה אולסי'פס על מרחמנו שאומר על דין שהתמנה בסול' י'חוו' אומר לפל הקצה
הנה שלא אומר דבר כהיתמ'ר (או שפחדו בטלים). ישן 2 ס'יות להתרסה
הנה מחממים: (הס מחמה 42 מחממים דין קה' לא פומינטי' ופ' י'או צרות
הנה נוסף את סמכות השיפוט, ואילו אומר מרם בר כורסא (138), במאה 344
הנה חפנים לקה' הפומינטי' אחר יש סמחה לצרם הפנה זה תחום השיפוט.
הנה דין ס'יה מחממה (הצרתית עם הדיוטות מחממות שפחדו מהסמטה על הצבים
הנה סמט' השיפוט הקומון אצב מחממים הפיטות כנור ספה לאו הסמטה
הנה על מחמה אצב

הנה מ' מחממים סמטה הסמחה (מ'אצב למסד הדיוטות שסם כוספן על
הנה את סמכות הפין והוא דן י'ח'ג). מסד הסמחה-3 הפיטות (כ'ו
הנה סמחה דין | שניהם יחד דן מסל' או שהדנינים סמחה את הפליטי,
הנה י'או י'חו דין שפונה אצב אצב לאו י'חו צבק.
~~הנה סמחה אצב י'ח'ג~~

הנה רש' אומר שההצעה צרמט 3 מחממים (3 פ'טים מופים השם "אזוקים")
(לא מקשה י'ח'ג אים י'ח'ג 3 מחממים - לא י'חו צבקים)
הנה לא לא נ'סא צב'ת סמטי' אונים י'חו צב'ת 3 הפיטות. רם אח'א סאפן שמרמס
הנה מחממה אצב אצב הוא צב'ת 3 הפיטות כי יש סיטי' שהינהם י'ח'ג כפחות
הנה אצב אצב

הנה אומרת שפין שאני מחממה (משמט' י'חו הפיטות) - אים טעה הפין שהשק'ג
הנה מרמסם נ'ציקון ודינו דין = פס'ג שלא תקל' כי שהק'ג לאו קיים מוסד הסמטה
הנה אים טעה הפין מרמ' - אין דני דין ו'שם סמ'יטי - פס'ג שלא מסוס והוא
הנה שלם פ'ציים נ'ציקים צב'תם.

זאת לצוות בין מומחה שפאור ממשלם (ליקון) כמו המנהל מסכת
מטות עם סיסורו של ר' טרפון והפסוק.

[אבהיה: חכמים אין היה מחינה נה"א מחינת מקל פסג' של הצוטג
נעצות פורחג בגיני מחונג - בהוסמג הלצגס, אבל הם מתקדים
לעצות של הצוטג כאשר אינם מתנים על הלצגס = כי"ג של טובי העיר
ועשירה. הם אזי יוצאים חוצץ נגד מיט"ס של המחונים הנכסל-אמם יש מקל-
לפסיקתם אך אם טא-צמם מתכסל (וישמנו נקסל)].

המשק (לצ"ל) להם (חכמים) סמכת רק (בוררם, ישנן צפויית רבות של
סיפורי חז"ל המשפט לאו (כי"ג) מסודר ושלתי, ואז מוצרים סבוי פן או מחסב
לטהו וזמן טמס למשוב חזק נהה יוקרים טלאו היו כ"ג של חכמים (מסבג
פורחג). זכאיה: מקרה השקיין של הוטעה מתפרש שער רחונה - או מקרה תשלים
שנה"ג המנהל מסמכת או עם תמר - הכולל נרמה כי ג"הו שר את פורחג
(כמו שנא"ש הדיין יכ"ל לבחור טלאו צבון את הלצגס אם טרם שמשס או שמשס
ואינו יוצג מהו הדיין כשאחד חזק וחוא חושל מפני תנאן למבוס שיין צד כי"ג
מסופר אלא פורחג, שהמקרה יכ"ל הדיין לרה"ט שלאו לצדק או הלצגס.
ג"הו צעה התנחלת לצבון שסמנו שכן היתה ח"ה שיפוט של חכמים שפסגה
מתקבת ח"ה השיפוט הקומונלית והרומית (הצוטג).